

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 33 (360)
Anul IX (2018)
8-11 Noiembrie

ANULS 2018
CENTENARIULS
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

PRINCIPESA ILEANA A ROMÂNIEI NE VORBEȘTE DESPRE SFINȚII ÎNGERI

Princesesa Ileana a României, fiica cea mica a Regelui Ferdinand și Reginei Maria, care s-a călugărit și a ajuns **Maica Alexandra** a scris o minunată carte despre îngeri, un adevărat tratat biblic despre puterile cerești, umplând un gol în literatura teologică ortodoxă de specialitate. Iată câteva rânduri din această carte:

„Îngerii și arhanghelii, deși spirite, nu sînt supranaturali. Dumnezeu singur e supranatural pentru că El singur este necreat. Ca și noi, sfinții îngeri sunt creați, sunt ființe naturale, ca o parte a lumii, ca și noi. „Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute” (Coloseni 1, 16).

Un înger are personalitate, individualitate și o voință a sa, așa cum avem noi; dar, pe de altă parte, nu ne seamănă. Când se manifestă în fața noastră, un înger ia înfățișare omească, dar, fizic, nu e niciodată asemenea unei ființe umane, ci numai imaginea mentală a ei. Dacă știm atât de puțin despre ei, este pentru că de regulă nu-i vedem cu ochii noștri de ființă muritoare, iar percepția noastră spirituală este fie neclară, fie nedezvoltată.

Căutînd să înțelegem mai bine natura angelică, trebuie să apelăm mai curînd la cunoașterea lui Dumnezeu decât la cunoașterea omului. Sfântul Vasile spune că în ochii lui „substanța lor este o răsuflare de aer sau un foc nemuritor și de aceea sunt localizați ori devin vizibili în forma propriilor lor trupuri, aceluia care sunt demni să-i vadă”. Sfântul Vasile vrea să spună că ei iau o individualitate vizibilă exprimată în formă umană, dar intangibilă. Sfinții îngeri, de la începutul creației lor, sunt ființe complete, dar fără formă materială. Sunt de o superioritate absolut incomprehensibilă nouă, dar fac parte din viața noastră: prin bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu, sunt destinați,

în marile momente ale istoriei, să fie mesagerii Celui Preaînalt către cei de jos.

Ei sunt și cei care **ne conduc pașii, ne păzesc, ne apără, ne povățuiesc, ne protejează și ne alină de la naștere până la mormânt.** Îngerii sînt în întregime spirite pure: nu sînt delimitate nici în timp și nici în spațiu, nici nu cunosc tineretea sau bătrînețea, ci numai viața veșnică în deplinătatea ei. Greu ne putem închipui, și doar ca o umbră, măreția, tăria și puterea lor, sau să înțelegem fulgerul care este mișcarea lor.

„Și făpturile vii alergau înainte și înapoi, ca scăpările de fulger” (Iez. 1,14). Mai mult, muritorii nu pot să înțeleagă libertatea sfinților îngeri și întinderea intelectului lor, neîmpie-

dicat de creierul fizic. Limpezi cum e cristalul și fără greșală, necunoscînd nici durere nici lipsă, netulburați de îndoială sau teamă, nici bărbat nici femeie, ei sunt frumusețe, iubire, viață și acțiuni, sudate într-o negrăită perfecțiune individuală. „**Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc**” (Psalm 103; 4).

Într-un anume sens, dacă poate fi exprimat astfel, **ei sînt binele individualizat al propriilor atribute ale lui Dumnezeu.**

Sfinții îngeri stau în prezența lui Dumnezeu, privind fața Domnului; „îngerii sunt mai mult decât purtătorii mesajelor divine și călă-uzitorii oamenilor: ei sunt chiar purtătorii Numelui și ai Puterii lui Dumnezeu. Nimic trandafiriu și nici o dulcегărie poetică nu poți găsi la îngerii din Biblie: ei sunt lăcările luminii și puterii Domnului Atotputernic”. Ființa lor este susținută de bunătatea lui Dumnezeu și ei participă la puterea, înțelepciunea și dragostea lui. Sunt înălțați prin laudele și mulțumițiile lor continue. De la început înălțați spre Dumnezeu, **cea mai mare bucurie a îngerilor a fost să aleagă liber pe Dumnezeu și să-i ofere viața toată lor, într-o nesărșită iubire și**

cinstire.

Toate cetele cerești au luat parte de la început la împlinirea voinței lui Dumnezeu: Serafimii (Isaia 6, 2), Heruvuimii (Iezechiel 10. 1), Scaunele (Coloseni 1, 16), Domniile (Coloseni 1,16), Stăpiniile (1 Petru 3, 22), Puterile (Coloseni 1, 16; Efeseni 3, 10), Începătorii (Coloseni 1, 16), Arhanghelii (1 Tesaloniceni 4, 160) și Îngerii.

Cele 9 coruri au fost și sunt întotdeauna la dispoziția lui Dumnezeu, gata oricînd să-l îndeplinească cu precizie planurile: „**Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui... Să laude numele Domnului, că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit**” (Psalm 148, 2.5).”

(Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro)

DUMINICA A 25-A DUPĂ RUSALII

Dacă Dumnezeu este iubire, și omul trebuie să fie iubire, căci numai așa se poate asemena cu Dumnezeu. Cum e Dumnezeu iubitor de oameni, și omul trebuie să fie iubitor de oameni. Cum e Dumnezeu milostiv, așa trebuie să fie și omul, pentru că în *Pilda samarineanului milostiv* ni se arată calea împlinirii poruncii date de Dumnezeu, de a-l iubi pe aproapele. Aproape al celui căzut între tâlhari a fost samarineanul milos-

tiv, care a avut milă de el, care i-a legat rănilor, care a turnat pe ele untdelemn și vin, care l-a dus la o casă de oaspeți, care a purtat grijă de el, care i-a dat doi dinari gazdei. De ce? Pentru că a avut milă de el, milă izvorâtă din iubire; pentru că l-a iubit, deși era un om străin, un om la care nu s-ar fi gândit mai înainte; pentru că nu-l cunoștea. Și totuși i-a oferit ajutor necondiționat, și totuși a avut bucurie (desigur, din iubire)

din faptul că l-a ajutat.

Și să știți că samarineanul milostiv a dat din prisosul lui! N-a dat din ceea ce îi era lui necesar, ci din ceea ce avea el prisoselnic a dat ceva.

Dacă toți credincioșii noștri ar da ceva din prisosul lor, s-ar împlini multe lipsuri din lumea aceasta.

(Arhimandrit Teofil Părăian)

CUVIOSUL ANDREI CEL NEBUN PENTRU HRISTOS – DESPRE SFINȚII ÎNGERI –

Intro oarecare dimineață, cuviosul Andrei cel nebun pentru Hristos (sec. IX-X, sărbătorit la 2 octombrie), stând într-un colț, a auzit pe ucenicul lui, pe Epifanie, citind o cuvântare a Sfântului Vasile cel Mare.

Pe tot parcursul citirii se împrăștia o mireasmă ca și când ar fi fost din parfumurile cele mai scumpe. Uimit, Epifanie s-a îndreptat către cuvios:

- Explică-mi, te rog, ce mireasmă este aceasta?

Cuviosul, deoarece văzuse ce a putut să producă mireasma, a răspuns:

- Îngerii Domnului s-au întâlnit aici, fiul meu. Unul dintre ei, vrând să aducă aminte cuvintele Duhului Sfânt, a tămâiat împrejurul nostru bucuos.

Uimirea și nedumerirea lui Epifanie ajunseseră la culme. Cuviosul a încercat să mai explice încă o dată, mult mai pe înțeles:

- În trei situații, îngerii tămâiază și miruiesc pe aleșii lui Dumnezeu. Prima, când citesc cărți sfinte, înconjurându-i, ascultând și aceștia. A doua, când se roagă și vorbesc cu Dumnezeu, încât se roagă și aceia cu râvnă. A treia, când rabdă pentru iubirea lui Dumnezeu efort, durere și pedepse, aceștia miruindu-i și îndemnându-i la nevoită și cuviințioșie. Pentru ultima dintre situații o

să-ți spun următoarea istorisire: «Cândva, Iulian Apostatul (361-363), pomind război împotriva perșilor, a coborât în Dafni (suburbie a Antiohiei), să îl tămâieze pe zeul Apollon. Acesta vroia să primească profeție, să știe rezultatul războiului. Diavolul însă, care locuia în statuie, nu putea să-i profetească, pentru că se găseau acolo moaștele sfântului martir Vavila și ale celor trei trandafir.

Iulian a dat poruncă antiohienilor să le ia de acolo fără frică. Atunci aceia au ridicat sfinții martiri și umblând cu ei, cântau: Rușinați au fost cei care s-au închinat la idoli...

Când a auzit aceste cuvinte, împăratul a dat poruncă înfuriat, zicând să fie închiși toți aceia care au participat la slujbă. Printre ei a fost întemnițat și un tânăr de 15 ani, care se numea Teodor. L-au prezentat împăratului, acela poruncind să-l atârne de un lemn și să-i sfâșie carnea.

Așa atârnat, a îndurat multe chinuri. Când s-a lăsat seara, l-au coborât și l-au aruncat în închisoare. Acolo a stat câteva zile, până când s-a dat știrea că împăratul a fost omorât în război. Atunci a fost eliberat Teodor și s-a întors la casa lui.

- Iubitul nostru Teodor, l-au întrebat acolo rudele și prietenii, ce ai simțit când te-au sfâșiat atârnat pe lemn?

Acela a răspuns:

- La început am îndurate cu greutate durerea. După aceea însă s-au arătat în fața mea 4 tineri, cu chipuri frumoase, cu haine de un alb imaculat. Unul ținea în mână un lighean strălucitor. Altul, un vas de aur cu un mir ca uleiul de trandafir. Ceilalți doi țineau cearceafuri albe împăturite în patru. Unul a deșertat mirul în lighean și pe când acela se acoperea, am simțit cu fiecare răsufare că se împrăștie mireasma în toate mădularele mele și încetează toate durerile mele cele groaznice. După aceea, unul a înmuiat pânza în li-ghean și a lăsat-o pe fața mea mult timp, încât o desfățarea aceea să uit durerile. Când o lua, unul era pregătit să o pună. Aceasta a continuat-o până când m-au coborât călăii de pe lemn. Atunci, însă, au plecat îngerii de lângă mine și mi-a părut rău, pentru că m-au lipsit de acea extraordinară dulce desfățare. Vroiam să mă mai chinuie încă puțin.»

(din „Cuviosul Andrei iubitorul de Hristos”, Editura Sfintei Mănăstiri Paraclitu, 1994)

